

НЕЗАВИСИМ ЖИВОТ

КАК ПРОМЯНАТА СЕ ПРЕВЪРНА В ПОДМЯНА (или отново за Закона за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите)

Цялата тази малко скучновата история нямаше да се налага да я разказвам отново (и то навръх Коледа!) ако живеех в една друга България, една истински демократична България, в която човекът, неговият живот и уникалност се схващат като сръвхценност, в която не се потъпкват и подменят основните човешки права и където държавата служи на гражданите, а не обратното.

Преди шест години беше приет закон, който имаше за цел да уреди материята, свързана с хората с увреждания в България и тяхното пълноценно включване във всички сфери на обществения живот. Или поне такива бяха нашите очаквания за функциите на Закона за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите като негови потребители.

За съжаление тези очаквания не се оправдаха. Хората с увреждания продължават да са някъде в периферията на обществото, изолирани по къщите си или скрити в специализираните заведения, продължават да бъдат контингент на социалното и здравното министерства. Казано другояче, за хората с увреждания продължава да се мисли като за болни, за които някой трябва да се грижи и да направлява живота им, защото видите ли, те не са в състояние да го правят. Твърде повърхностното разделяне и противопоставяне на българите на болни и здрави, подплатено и от милозливо-обгрижващата държавна политика към хората с увреждания направи от тях инвалиди в буквалния смисъл на думата – смачкани, пасивни, чакащи да им се даде, необразовани, неконкурентноспособни...

(Продължава на стр. 2-3)

Т Е М А Н А Б Р О Я

БИТКАТА ЗА НОВОТО ВРЕМЕ

Скъпи приятели, консултантският ни център се премести на нов адрес:
бул. Христо Ботев № 36, вход от ул. Солунска.

Периодично издание на Център за независим живот – София • Разпространява се безплатно

снимка: „Аз-Буки“

(Продължава от стр. 1)

От друга страна, у останалата част от обществото като че ли се създаде чувство за вина, което породу агресия, лшокаща се между съжалението и пълното отхвърляне на хората с увреждания. И нито следа от опит да се погледне на хората с увреждания като на равнопоставени граждани на това общество, като на „едни от нас“, никакъв опит да се види човекът с неговия запазен потенциал, с неговата уникалност и ценност. Учудващо трудно се оказва да поставим в центъра на полезрението си човека, а не някоя негова отделна характеристика.

ЗЗРСИИ имаше за цел да зададе политическата рамка (защото какво е законът, ако не политическа рамка, която определя целите на съответния закон и въвежда системата и механизмите за тяхното постигане) на интеграционните процеси, които да променят съществуващата представа за хората с увреждания. Този закон трябваше да стане база, върху която да се създават условията и добрите интеграционни практики, водещи до реалното равнопоставено включване и участие на хората с увреждания в обществения живот и превръщането им в пълноценни и не-

зависими български граждани. ЗЗРСИИ обаче не се оказа тази политическа основа. Просто бяха узаконени съществуващите порочни практики. Например беше отменен член 39, отнасящ се за месечните добавки за социална интеграция. Естествено сумите не бяха големи, но въпросът е, че те изобщо не се изплащаха. И ако някой от потребителите тръгнаше да си ги иска, се измисляха най-различни административни пречки, например, че няма бланка, която хората да попълнят, за да получат съответната сума. Без никакво творчество законотворците решиха, че е по-добре да отменят члена, вместо да направят бланка. Текстове в него не гарантират възможност за избор на хората с увреждания, не гарантират основни човешки права – на образование, на труд, на мобилност. Защото ако част от потребителите на закона искат да бъдат обгрижвани и законът го гарантира, то законът трябва да гарантира и другата възможност – човекът с увреждане да води независим и пълноценен живот като всички и заедно с всички.

Напротив, социалната интеграция (вероятно поради невникване в понятието) удобно и твърде лицемерно се трансформира в социално подпомагане – помощи, грижи, разни облекчения, които водят до изходната позиция – човекът с увреждане е болен, неспособен, невалиден, ненужен. Оттук като че ли тръгва и една порочна практика – подмяната на правата с придобивките. Да си припомним примера – индивидуалната придобивка „безплатна карта за градски транспорт“ не върши никаква работа на човека с увреждане, защото транспортните средства са непригодни за него. Човекът с инвалидна количка трудно излиза от къщи заради високите прагове и бордюри, та камо ли да се качи в градския транспорт и да се възползва от придобивката „безплатна карта“.

Всичко това (като включим и общото становище на пряко и косвено свързаните с тази проблематика страни, че законът не работи и че освен това трябва да синхронизираме законодателството си с европейското) доведе до Проектозакон за изменение и допълнение на ЗЗРСИИ.

До окончателния текст се стигна след дълги и нелеки дебати по двете основни предложения – на МС и на отворена коалиция неправителствени организации на и за хора с увреждания (тогава в нея участваха 17 организации от цялата страна). Коалицията предложи свой алтернативен законопроект, вне-

сен за обсъждане в Социалната комисия още през месец юни 2000 г. На първо четене минаха предложенията на МС, но депутатите изказаха мнение, че двата законопроекта много си приличат. Това вероятно трябваше да означава, че предложенията ни са взети под внимание, но не би! Приетият проектозакон се оказа странна смесица от пришити, модерно звучащи текстове, които обаче не променят статуквото, не променят модела на държавна политика.

И някак си като свежа струя въздух гоиде поканата на тогавашния председател на Социалната комисия Светлана Дянкова към неправителствените организации да участват в работата по текстовете. Този прецедент разчетохме като добър знак за това, че депутатите искат наистина да направим заедно онзи закон, който ще съдържа държавната концепция за пълноценната интеграция в обществото на почти 1 000 000 българи.

Очакванията ни обаче се оказаха големи. Защото и хубавите неща, които депутатите приеха – приемането на ясен текст, забраняващ дискриминацията по причина увреждане, всъщност стана механично, подражателно, без разбиране, без вникване в смисъла на тази промяна. Чува се твърдения, че спорът за това как да се наричат инвалидите е схоластичен, а също и че не е нужна интеграция във всички случаи и на всяка цена. Оказа се, че промените и допълненията в ЗЗРСИИ са безсмислени и са просто прах в очите на потребителите, на европейските представители, на широката общественост. Законотворците не целяха никаква системна логика, не говореха за смяна на модела – просто искаха „да подобрят положението на тези хора“.

Това в рамките на закона означава запазване на съществуващото положение, поредна подмяна на човешките права с придобивки и привилегии (които са само средство за реализиране на правата), раздаване на пари (понякога на консерви) „на калпак“ без никаква възвръщаемост, още по-големи субсидии за специализираните предприятия за ин-

валиди (обслужващи много по-често нечи корпоративни интереси) и нито лев за работодатели, разкриващи и адаптиращи работни места за хора с увреждания в обща работна среда, с реална възможност за професионална реализация.

Доказателство за липсата на разбиране за това що е интеграционна политика е и прехвърлянето на фонд „Рехабилитация и социална интеграция“ към МТСП, който съвсем се превърна в каса, в която се събират пари за глокомери, да речем.

Интеграцията обхваща различни обществени сфери, които не са от компетенциите само на МТСП. Образованието например е от компетенциите на МОН и то не е длъжно да се подчинява или да съгласува своите политически решения със социалното министерство. Странно е, че депутатите отказаха да разберат необходимостта от съществуването на държавен орган, който специално да се занимава с изготвянето на интеграционната политика, с координацията и с

поемането на отговорността по изпълнението на политическите решения. Социалната интеграция не означава социално подпомагане, не означава отстъпки в цената. Социалната интеграция, най-общо казано, е включването на хората с увреждания във всички обществени сфери, превръщането им в самостоятелни и пълноценни индивиди.

След всичко това не ни остана друго освен да започнем отначало. И в края на 2001 година, както нашите читатели вече знаят, разработихме проект, съфинансиран от Европейския съюз по програма ФАР-АКСЕС, за привличане на всички заинтересовани страни и координиране на усилията им в изработването на нова нормативна уредба за хората с увреждания в България. И както обещахме, всеки месец на страниците на бюлетина ще ви информираме за работата по този проект. Така че войната за приемането на закон, който ще гарантира правото на избор на човека с увреждане, ще гарантира правото му на достоен живот, тепърва предстои.

Валентина Воденичарова

По молба на наши читатели, които се интересуват кой и как може да участва в параолимпийските игри в Атина през 2004 година, издирихме следната информация, която се надяваме да ви бъде полезна в покоряването на бъдещи олимпийски върхове.

ПАРАОЛИМПИЙСКИ ИГРИ – АТИНА 2004

Две седмици след приключването на олимпийските игри, Атина ще приеме най-добрите атлети с увреждания в света в най-забележителното спортно събитие – параолимпийските игри.

Параолимпийските игри са съответни на Олимпийските, но за атлети с увреждания. Те имат чисто спортен характер и общата им философия е правилата на олимпийския спорт да бъдат променени по възможност най-малко. А самият термин параолимпийски игри идва от съчетанието на думите паралел и олимпийски игри.

Първите игри за атлети с увреждания са проведени през 1948 г. в английския град Стоук Мангвил, а

началото на първите летни игри е положено в Рим през 1960 г. Оттогава досега са проведени седем зимни и единайсет летни параолимпийски игри. Последните летни игри бяха проведени в град Сидней (Австралия) през 2000 година, а осмите зимни параолимпийски игри ще се проведат през месец март 2002 година в Солт Лейк сити.

Категории увреждания

Атлетите, участващи в параолимпийските игри, се разделят на следните

категории:

1. С ампутирани крайници;
2. С увреждания на гръбначния стълб;
3. С церебрална парализа;
4. Със зрителни увреждания;
5. С умствени увреждания и
6. Ле Тре, тоест атлети, чиито увреждания не спадат в изброените по-горе категории.

Класификация

За да могат да се състезават при равни условия, атлетите се класифицират в различни категории и класове. Класификацията се провежда от специализиран медицински и технически персонал (жури, оценители), който оценява доколко увреждането би повлияло на правилата на съответната спортна дисциплина. За всеки спорт се прилага квалификационна система, отговаряща на особеностите на спорта и на ограничението на увреждането върху изявата. По този начин на всеки атлет се гарантира, че той ще може да участва равнопоставено в определения клас с останалите участници. Класовете са описани в ред, обозначен с буква – обикновено началната буква от наименованието на

спорта и число. Например ПЗ означава плуване 3, ЛА 44 (лека атлетика 44). Най-ниският клас (обозначен с цифрата 1) отговаря на най-тежката степен на увреждане.

ПАРАОЛИМПИЙСКО ДВИЖЕНИЕ

От началото на първите игри на атлети с увреждания през 1948 година параолимпийското движение е постигнало значителен напредък.

През последните няколко десетилетия бяха създадени пет международни организации, които обединяват хора с различни категории увреждания:

1. Международна асоциация за спорт и по-

чивка за атлети с церебрална парализа (МАСПАЦП);

2. Международна спортна организация на слепите (МСОС);

3. Международна спортна федерация на хора с умствени увреждания (МСФХУУ);

4. Международна спортна федерация на хора в инвалидни колички (МСФХИК);

5. Международна спортна организация на хора с увреждания (МСОХУ).

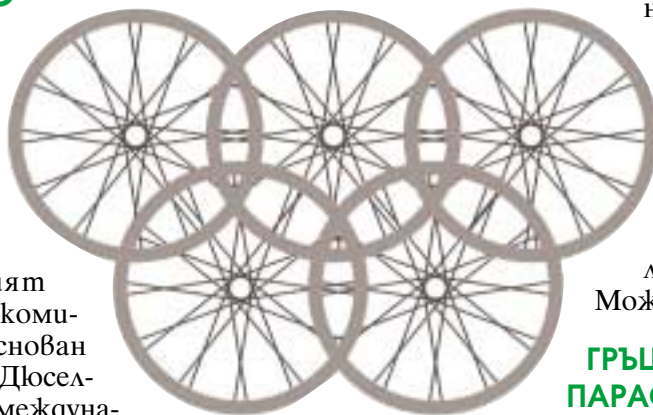
МЕЖДУНАРОДЕН ПАРАОЛИМПИСКИ КОМИТЕТ

Международният параолимпийски комитет (МПК), основан през 1989 г. в град Дюселдорф, Германия, е международна представителна организация в областта на елитните спортове на хора с увреждания. МПК организира, ръководи и координира параолимпийските игри, световните шампионати и други състезания на хора с различни увреждания на ниво висш спорт. МПК е организация с нестопанска цел, формирана и ръководена от 160 национални параолимпийски комитета и петте специализирани спортни федерации.

Емблемата на МПК е в три цвята – зелено, червено и синьо, които символизират най-важното у човека – ум, тяло, дух.

И за да бъде спортът за всички не просто лозунг, от 1988 година, когато игрите бяха проведени в град Сеул, Южна Корея, олимпийските и параолимпийските игри се провеждат в едни и същи градове и на едни и същи спортни съоръжения. На сто и деветото си събрание, проведено през месец юни 1999 г., Международният олимпийски комитет реши, че всеки град домакин, ще

домакинства и на олимпийските, и на параолимпийските игри. Нецо повече, беше установено трайно сътрудничество между двете организации МОК и МПК. Представители на МПК, МОК, както и Комитета по преценка на градовете кандидати за домакинство, заедно оценяват градовете и вземат решение за мястото, на което да се провеждат спортните състезания.

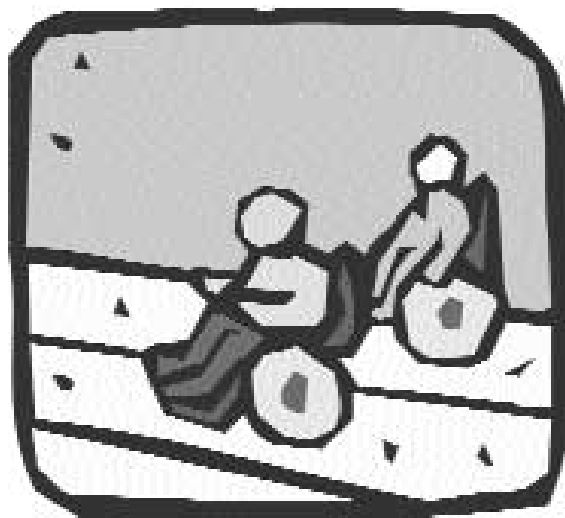
През 2004 година Гърция ще бъде домакин на олимпийските и параолимпийските игри. Можете да пишете го

ГРЪЦКИЯ ЕЛИНСКИ ПАРАОЛИМПИСКИ КОМИТЕТ

АДРЕС:
О.А.К.А
37 Kifissias Av.
15123 Maroussi
Greece
Телефон: +30 (1) 6868641
Факс: +30 (1) 6801769

Благодарим за любезното съдействие на пресаташето към гръцкото посолство в България!

(НЖ)

Уважаеми читатели, това ще бъде заглавието, под което ще събираме информация за нещата, които се случват около изработването на нов закон за равни възможности за хората с увреждания. А ето какво се случи до този момент, тоест до края на 2001 година.

На 03.12.2001 г. в Информационния център на Европейския съюз се състоя церемония по връчване на грамоти на финансираните проекти по програма ФАР-АКСЕС. Лично Негово Превъзходителство Димитрис Куркулас – Ръководител на делегацията на Европейската комисия в България връчи грамотата на изпълнителния директор на Център за независим живот госпожа Канка Панайотова.

Ващите на церемонията представители на дипломатическите мисии, журналисти, политици, хора на бизнеса, интелектуалци и колеги от неправителствения сектор, повече от 30 човека се подписаха в подкрепа на необходимостта от промяна.

Събитието се отразяваше директно по Интернет и електронните медии.

Погниската в подкрепа на искането за промяна в законодателството продължи и по време на голямото шоу в Сатиричния театър, организирано от Центъра за незави-

Участниците в събитието имаха възможността да организират импровизиран щанд, на който да представят своята организация и своя проект. Това беше повод Центърът да започне кампанията по събиране на подписи в подкрепа на необходимостта от създаване на нов закон за равни възможности за хората с увреждания. От присъст-

сим живот по повод Международния ден за хора с увреждания. Повечето от гостите категорично изразиха своето желание за промяна – промяна не само на думи. Промяна, след която няма да говорим повече за това, че сме бедни, че сме „в България“, че при нас нещата не могат да се случват. А че хората с увреждания се променят и търсят

своето място на голямата сцена на живота, се доказва и на театралната сцена, където групата за алтернативен театър (в която всички участници са с физически увреждания) показва как човекът на инвалидна количка може да бъде и актьор, и поет, и музикант...

А работата по проекта продължава... В началото на новата година ще бъдат готови докладите на международните експерти, които ще представят законодателната уредба и добрите практики за хора с увреждания в европейските страни. Техните доклади ще бъдат използвани от работните групи и участниците в Консултативния съвет при изработването на нов закон, съобразен както с европейската традиция, така и с българската действителност. Всички материали по докладите и работата на Съвета ще бъдат представени в интернет страница, с която ще ви запознаем в следващия брой на бюлетина.

На 09 януари 2002 година в София ще се проведе Национална конференция със специалното участие на г-н Андреас Кьонинг, на която заинтересовани организации на и за хора с увреждания ще бъдат запознати с изработения още в 1998 г. проект за „Национална стратегия за равнопоставеност на хората с увреждания“. Радостно е, че все повече организации на и за хора с увреждания, а вече и правителството, осъзнават необходимостта от приемането на подобен документ и може само да се съжалева, че не бе използван досегашния експертен опит. Напомняме на всички, които искат да се запознаят с проекто-стратегията, че могат да направят заявка за получаването ѝ на адрес: София 1000, ул. Гургулят №2 – Център за независим живот – София.

Камен Костакиев

Лилия Ангелова е програмен координатор в Консултантския център. Звучи много страховито, но... докато човек не се запознае с Лили. Тя изобщо не се вписва в рамките на тежко стоящия шеф, до който не можеш да стигнеш. Прилича на тийнейджърка, обича късните купони с приятели и танцува великолепно. В същото време нежно и много деликатно прави връзките в екипа от консултанти и носи нелеката отговорност да взема трудните решения – за да върви добре работата в Кошера. Вероятно за работата ѝ с хората, помага и това, че е психолог.

– *Каква е работата ти тук, в Консултантския център?*

– Различна, голямо желание и наистина това, което правя тук, ми е много интересно. Работата е много динамична, но динамиката е и моя вътрешна необходимост. Освен това не ми е трудно да работя с хора, защото имам опит от работата си в Центъра по наркоманиа. Не ми беше трудно да превключа...

– *Какво да очакват клиентите ни догодина, върху какво работите сега?*

– През следващата година, освен това което предлагаме до момента, сме предвидили и много нови неща – разбира се, свързани с досегашните ни дейности. Започваме активно да работим по проекта за личните асистенти, а също и с доброволците ще се работи много по-ангажирано – те са ресурс, който не ползваме пълноценно. Другото важно нещо е да разширим контактите си навън – с институциите и с други организации, предлагащи услуги за хора с увреждания. Искаме да

им покажем какво правим, да им предадем нашия опит в работата си с хората, да им покажем друг начин на работа и отношение... Вероятно ще направим някакво издание...

– *Доста си млада, а заемаш една много отговорна позиция в консултантския център – отговорността тежи ли ти?*

– Ами не е лесно, добрият ръководител трябва да улавя малките неща, които хората от екипа казват, за да няма неизяснени ситуации. Наистина е много отговорно да вземаш трудни решения, но и тук съм благодарна на екипа, който много ми помага. Даже наскоро ми подариха една ролетка с различни разграфявания – когато не мога да взема някакво решение, завъртам ролетката и ми се пада например „питай мама“. Разбира се, това е в кръга на шегата, но наистина най-трудно е да вземаш решения, които са важни за много хора...

– *И тъй като времето е празнично, позволявам си да превключа на работна тема – остава ли ти време за приятелите?*

– Времето ми наистина е малко, но аз успявам да балансирам, за мен приятелите са важни. Е, понякога този баланс е за сметка на съня... Иначе любимото ми нещо, което правя и за което искам да не ми липсва време е ходенето по планините. А напоследък съм се запалила сериозно да спортувам. Дори колегите са ми направили цял списък с подходящи спортове – обаче още се колебая какво да хвана, я аеробика, я фитнес, не знам...

– *А за какво мечтаеш?*

– Голямата ми мечта е да пътувам, – да откривам нови места, да срещам нови хора. Страхотно е, мисля си, че хората са най-ценното и интересно нещо, което си струва да се открива непрекъснато.

Просто няма как да не я познавате – освен че води рубриката в бюлетина за доброволците и прави страхотни интервюта, освен че и тя има тапия за психолог, Ваня се занимава с какво ли още не и най-вече в момента се е нагърбила с важната и интересна задача – организирането на групи – артистични, хумажествени, за самопомощ... Та затова ви я представяме в това амплоа... и не само.

– *Обикновено в края на годината се правят равностетки, отчитат се пропуски, успехи – каква беше тази година за работата ти с групите, които организираше?*

– Всъщност дейността на групите по интереси и групите за взаимопомощ започна по-активно от началото на тази година. Спомням си колко трудно беше да намерим точните послания, чрез които да разкажем на хората за тази дейност, да стигнем поблизо до тях и да успеем да провокираме интерес и желание да ни се обадят. По отношение на конкретната ми работа с групите смея да твърдя, че това беше наистина една много успешна и хубава година. Всяка една от организираните в центъра групи беше голямо предизвикателство, експеримент – в смисъл на нещо ново и различно. За щастие, оказа се оправдан риск за усилията и доверието и на колегите и на хората, участници в самите групи.

– *Какви пропуски отчиташ, че са допуснати? А успехите?*

– Въпреки усилията не можахме да предизвикаме такава активност и инициативност в хората, че самите те да предлагат идеи за различни групи. Като че ли не открихме най-добрата форма, чрез която да се почувстват включени в процеса на съвместно правене на нещата. Искаше ми се да бяхме направили поне още 1-2 групи, както и да бяхме привлекли вниманието на повече и различни хора с увреждания не само към групите, но изобщо към дейността на Центъра. А за успехите – трудно ще ми е да ги изредя.

Особено съм горда да споделя, че „тайните“ бизнес-идеи на сдружение „Движение12“ тръгнаха от първата група при нас. Творческата група, която вече работи самостоятелно и под собствено име – група „Хаос“, направи първата си изложба, театралите имаха премиера, а поетите продължават да търсят възможности за издаване на тяхна стихосбирка. Най-хубавото от всичко е, че хората наистина намират смисъл в това, което правят. Откриват нови качества и

талант в себе си, което е една от основните цели на групите.

– *Би ли издала мъничко за това какво да очакват хората през следващата година – какви групи ще се организират, кои ще може да се включи в тях*

– Ще има група от типа на групите за взаимна подкрепа, в която ще се обсъждат значими за участниците теми и ще се търсят решения на конкретни въпроси. Възможно е да направим и още творческо-артистични групи, стига да ни се обадят неоткрити таланти. Държа да подчертая, че групите не са един затворен и постоянен цикъл, който се върти и повтаря всяка година. Можем да организираме всякакви групи, съобразени с желанията и интересите на хората, стига те да са свързани с усилията и стремежа им за постигане на независим живот. В групите ще могат да се включват всички хора с физически увреждания в работоспособна възраст от София, които имат желание да се развиват и да направят живота си смислен и уникален, какъвто той трябва да е.

– *В Сатиричния театър при пълен салон (от 500 места) мина премиерата на групата за алтернативен театър – което си е невероятен успех, който какво всъщност показва, какво казва за хората с увреждания?*

– Това събитие за мен беше изключително възбуждащо и емоционално. Знам през какви преживявания и страхове преминахме докато групата излезе на голяма сцена. Затова сега ми е малко трудно обективно и безпристрастно да кажа какво всъщност означава това. Мислех си, гледайки ги как артистично се разхождат с количките си по сцената, вживели се в ролите си, каква емоция, дух и сила има в тези хора, приели това предизвикателство. Замислих се защо всички нас, включително и мен толкова ни докосна този необичаен, алтернативен театър. И кое всъщност му е необичайното и алтернативното? Това, че хората са различни ли? Не знам.

– *А за теб годината каква беше, кои твои мечти се сбъднаха и какво остана за новата година?*

– О-о-о, мечтите ми... Моите са все едни такива големи, авантюристични, дори романтични, абе, мечти! Аз малко се страхувам от сбъднати мечти. Предпочитам да се топя с надежда и очакване, а междувреме да си следвам целите, да работя над себе си и... да пия кафе.

Интервюта взе Валя.

Всичко тръгна от желанието ни да заживеем живот без разрешения... и показахме как може да стане това, благодарение на приятелите и доброволците от Държавния сатиричен театър „Алеко Константинов“, на студентите от Първо архитектурно учебно студентско студио, които направиха невероятните декори на сцената и... разбира се, „нашите“ доброволци, които вече няколко години са до нас и с нас на 3-ти декември.

А какво се случи в театъра? Случи се едно голямо шоу, в което се включиха купонджии-те от творчески клуб „Шанс“ при Асоциация „Приятели на децата с увреден слух“, танцова формация „Орихдея“ с хореограф Йордан Йорданов, група „Шанс“ с художествени ръководители Даниела Цветкова и Даниела Вълва, хореограф Цвети Асенова, със специалното участие на Венета Рангелова, балет „Криция“ при читалище „Витоша“ с хореограф Цвети Асенова, Астор, трио Първанови, Мая Новоселска, Христо Гърбов, Методи Атанасов... и още над 500 наши приятели, които напълниха големия салон на театъра.

А необичайната „Приказка за приказките“, която самодейните актьори от групата за алтернативен театър към ЦНЖ – София подготвиха само за 60 часа, наистина обра овациите на публиката. Самият Теги Москов, който също беше в залата, сподели, че не си е представял, че подобно нещо може да се случи. Но всъщност кое е алтернативното на този театър?

Алтернативното е това, че актьорите в него са хора, повечето от които прекарват голяма част от времето си в инвалидна количка или имат някакво друго физическо увреждане.

Алтернативното е това, че тези хора решиха да докажат – театърът е за всички. На огромната сцена на живота има място и за хората с увреждания.

Хората с увреждания търсят и ще намерят своето място и на двете сцени.

ТО ИМ ПРИНАДЛЕЖИ ПО ПРАВО.

Звездният миг споходи самодейните актьори от групата. Вярваме, че за цял живот ще запомнят шанса, който получиха да направят своята премиера на сцената

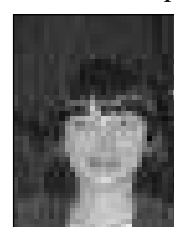
на един от най-обичаните театри и пред пълен салон – нещо, което не е гарантирано дори на професионални актьори.

Ева Романова – „*неспокойната сила*“, която за пореден път показва, че си тежи на мястото и изнесе на гърба си цялата организация на шоуто за Трети декември:

Нямах никакви притеснения, че тази огромна зала в Сатиричния театър няма да се напълни. Напротив, притеснявах се, че местата няма да стигнат. Основаване за това ми дава нарастващият интерес към работата на Центъра. Притесняваше ме само дали хората, които присъстваха на този феноменален факт – участието на самодейните актьори в инвалидни колички на театралната сцена, ще разберат предизвикателството. Много хора участваха в реализацията на този спектакъл и сигурно ще е необходимо на парвим отсеедн брой на бюлетина, за да благодарим на хората.

Кристияна Бояджиева – *режисьор на спектакъла „Приказка за приказките“*: Притеснено ми беше. За първи път правим подобно нещо и беше важно публиката как ще го приеме. Защото тя може да те качи на върха, но може да те обезкуражи и никога повече да нямаш смелостта да стъпиш на сцена. Но хората от групата си вярваха и направиха този спектакъл. Разбира се, ние ще продължим да работим и смятаме, че към средата на 2002 година ще бъдем готови да представим нещо ново. Най-важното е, че успяхме да покажем как театърът може да е мястото, което ни събира и как за актьорите не е от голямо значение физическото увреждане или инвалидната количка. Защото в движението на инвалидната количка всъщност има много красота, която се вижда и на сцената.

же да те качи на върха, но може да те обезкуражи и никога повече да нямаш смелостта да стъпиш на сцена. Но хората от групата си вярваха и направиха този спектакъл. Разбира се, ние ще продължим да работим и смятаме, че към средата на 2002 година ще бъдем готови да представим нещо ново. Най-важното е, че успяхме да покажем как театърът може да е мястото, което ни събира и как за актьорите не е от голямо значение физическото увреждане или инвалидната количка. Защото в движението на инвалидната количка всъщност има много красота, която се вижда и на сцената.

Мая Новоселска:

За мен това беше прекрасно изживяване, то е по-редното доказателство, че театралното изкуство не може да се дели на професионално и непрофесионално –

Снимки: Георги Лазов

Скъпи читатели, публикуваме това писмо, защото то е част от онези малки, но важни неща, които правим, за да творим живота си. То е споделяне за цената на усилията, които влагаме, за да направим живота си пълноценен. И е доказателство, че тези усилия си заслужават...

Здравейте, пише ви майката на Силвена Добрева от град Шумен. Тя е на 24 години и е с тежък здравословен проблем: не говори, не се движи и дори не може да седи без опора. Това състояние обаче не ѝ пречи да бъде любознателен и трудолюбив човек.

Когато разбрах, че лекарите са безпомощни пред диагнозата ДЦП, аз завърших последователно курс по възстановителен масаж

и по компютърна грамотност. И започнахме със Силвена да правим упражнения, упражнения, упражнения... изкупихме десетки опаковки пластелин, от

които (за да бъдат осмислени болезнените движения в упражненията) постепенно започнахме да оформяме свещници, съдчета за елхови клонки и други коледни украшения. В крайна сметка, след

като успяхме да раздвижм показалеца и палеца на лявата ѝ ръка Силвена започна да се учи да пише на компютър. В момента работата ни е на етап „препечатване на

текстове“ (уверяваме ви, че Силвена пише изключително добре и не прави никакви правописни грешки, за разлика от някои филолози – бел. рег.). Но Силвена иска да продължи по-нататък и да се научи самостоятелно да изработва картички (поздравителни, визитки и др.), с което, разбира се, да гоставя радост, но и това да стане нейна „професия“.

Преди няколко дни случайно научихме за обявления

Интеграционен център „ШАНС“ към Асоциация „Приятел на деца с увреден слух“ със съдействието на Обединени холандски фондации отваря врати за деца и млади хора с увреден слух, за техните семейства и приятели. Центърът предлага: слухоречева рехабилитация, компютърна грамотност, иконография, живопис, художествена фотография, спортни танци, синхронно пеене с жест и мимика, пантомима и др.

Заповядайте при нас! Очакват ви квалифицирани преподаватели и специалисти.

Центърът се намира в София на адрес – кв. Павлово, бул. Цар Борис III № 215, ет. I (в сградата на „Геопланпро-

ект“). До центъра ще стигнете с трамвай № 5, 11, 19; с автобуси № 260, 107 и маршрутките № 33, 28, 22.

За справки и записвания търсете Даниела Цветкова – всеки ден след 16.00 часа на тел./факс 575 249 и 088 876 126.

Интеграционен център „ШАНС“ набира средства за дейността си чрез следните банкови сметки:

В лева – 1009172105

В евро – 1409172100

Банков код – 621196214

БУЛБАНК АД, клон ЦЕНТРАЛА

София – 1000, пл. Света Неделя №7

вас конкурс „Направено с любов“. Аз, разбира се, убедих Силвена да участва – изпращаме ви няколко картички и два текста от книгата „Житие на

светиите“. Поради липса на собствен компютър, наши познати ни представяха техния. Изображенията са изработени от мен с конци върху хартия. Силвена даваше идеите и отпечата текстовете и поздравленията върху картичките. Особеното в нашия случай е, че Силвена никога не е ходила на училище, нито пък е била частна ученичка. Изпращам ви текстовете ѝ без никаква редакция от моя страна и оставям на вас да оцените усилията и качеството на резултатите.

И се надяваме да стигнете до извода, че това, което ще извадите от пощенския плик, наистина е направено с любов. И нека (дори ако Силвена нарушава по някакъв начин регламента на конкурса и не може да участва в него) искрените пожелания, изписани върху картичките, стигнат до вашите сърца.

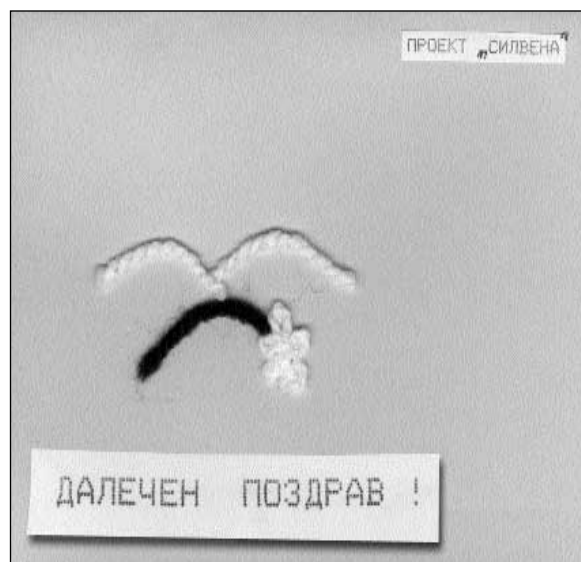

Благодарим ви, че ви има, макар и като в някакъв далечен, недостижим свят...

Като оставаме с надежда и оптимизъм за бъдещето, ние със Силвена ви пожелаваме здраве, много щастие и много ценни професионални успехи.

С уважение: Силвена Добрева
Тотка Иванова

Приятелю,

Честито рождество Христово и щастлива Нова 2002 година!

Радвам се, че от името на целия екип на Центъра за независим живот, мога да ви пожелае това! Искам да ви благодаря от сърце и за подкрепата, която получихме от вас през изминалата 2001 година. Направихме и много

Валентина Воденичарова

Отговорен редактор

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

На 5 декември 2001 година Българският младежки червен кръст (БМЧК) празнува своя 80-годишен юбилей. Честито на най-старата неправителствена организация в България и нека продължава да бъде толкова млада и когато стане на 100, 180, 1080 години... На голямата изложба, която бе организирана в зала „София“ по този повод, гойдоха много гости, журналисти и разбира се, бивши и настоящи доброволци. Най-възрастната, но само по години (80), доброволка разказа свои спомени, които всъщност са една голяма част от историята на организацията.

БМЧК е основан през 1921 г. и възстановен през 1990 г. като неделима част от Националното дружество на Българския червен кръст. В своята дейност организацията следва стратегическия план на Българския червен кръст както и младежката стратегия и политика на Международната федерация на червения кръст и Червения полумесец.

Младите доброволци работят в клубове, организирани в учебните заведения (училища, университети) и по местоживее. В страната до момента са създадени 463 клуба с над 8000 доброволци. Всеки клуб сам определя приоритета на своята дейност в областта на социалното

и малко, но в едно сме сигурни – няма да се откажем да работим за това, хората с увреждания да стават все по-самостоятелни и независими, все по-свободни, все по-щастливи от факта, че живеят своя собствен живот. Без да имат нужда от нечие разрешение за това...

подпомагане, обучение по първа помощ, здравно възпитание, екология и разпространение на идеите и принципите на Червенокръстното движение.

Една от основните дейности на Българския младежки червен кръст е в областта на социалното подпомагане, която има два аспекта. От една страна, тя е свързана с предоставянето на храна и грехи на деца и младежи, изпаднали в тежко социално положение, а от друга, с тяхното приобщаване към обществото. В това отношение бе реализиран интересен проект съвместно с Швейцарския младежки червен кръст за обучение на млади доброволци за работа с деца сираци и с различни видове увреждания. Над 300 доброволци на БМЧК бяха обучени за работа с тези деца и установиха постоянни контакти с тях. С финансовата подкрепа на други червенокръстки и благотворителни организации (Холандски червен кръст, Белгийски червен кръст, Фондация „Силви Варман“ и др.) БМЧК организира предоставянето на грехи и играчки на различни социални домове за деца и младежи. Съвместно с Холандския червен кръст беше организирано изхранването на бездомни деца в Бургаз за две години. С помощта на Белгийския червен кръст беше открит дневен център за бездомни деца от ромски произход в гр. Сливен. Доброволците на БМЧК работят също и с т.нар. „деца от улицата“. Във връзка с това преди една година тридесет младежи от София раздаваха пет месеца храна и грехи сред бездомните деца от столицата. Същевременно, Българският младежки червен кръст организира ежегодно национален лагер за деца с физически увреждания.

Младите доброволци взимат активно участие в организирането и провеждането на този лагер.

Обучението на младежите по оказване на първа помощ е една от традиционните дейности на Българския младежки червен кръст. Съществуващият договор с Министерство на образованието на Република България за „Работа на БМЧК в училищата“ позволява това обучение да обхване учениците от гимназиалния и гимназиалния курс. Една от основните програми („Хелфи“) в тази област е за обучение по първа помощ на ученици от началните класове и се провежда съвместно с Австрийския младежки червен кръст. Всяка година регионалните комитети на БЧК организират състезания на училищните санитарни екипи, а веднъж на всеки две години се провежда Национално състезание по първа помощ.

По съвместен проект с Австрийски червен кръст, на територията на страната се изграждат младежки аварийни екипи, които до момента са 12 на брой, в градовете София, Пловдив, Плевен, Благоевград, Варна, Монтана, Видин, В. Търново, Пазарджик, Шумен, Враца и Кюстендил. Членовете на тези екипи се обучават в оказване на първа помощ, първа психологическа помощ, ориентиране, комуникации, оцеляване в екстремни условия и др.

Младите хора проявяват особен интерес и желание за работа по проблемите на профилактиката на СПИН и болестите, предавани по полов път. БМЧК развива разнообразна дейност в тази насока: набиране на средства, дискусии, срещи със специалисти, работещи по този проблем, участие в деня за възпоменание на жертвите на СПИН и др. Специална програма за профилактика на СПИН бе реализирана през изминалите години чрез издаването на видеоклип, брошури, здравно обучение на ученици и представянето на куклена пиеса,

чиято тематика е свързана с проблема. Проектът се реализира с финансовата подкрепа на Холандския червен кръст като бяха обучени на 60 младежи доброволци.

А все повече доброволци и клубове на БМЧК определят като една от основните си дейности опазването на природата. Организират различни екологични акции, доброволни бригади за почистване и облагородяване и др., съвместно с екологични организации.

Някои от настоящите международни проекти на БМЧК са:

- Съвместен проект с Австрийския младежки червен кръст за работа в училищата.
- Съвместен проект с Белгийския червен кръст за дневен център за бездомни деца от ромски произход в Сливен.
- Съвместен проект с Австрийския младежки червен кръст за дневен център за социална интеграция на бездомни деца в Добрич.

Българският младежки червен кръст издава свой бюлетин, който включва информация за дейността на регионалните клубове и информация за международни събития от дейността на Червения кръст. Отделни регионални организации издават и свои собствени информационни листове. Младите доброволци проявяват голям интерес и вземат дейно участие в списването на тези материали.

За контакту:

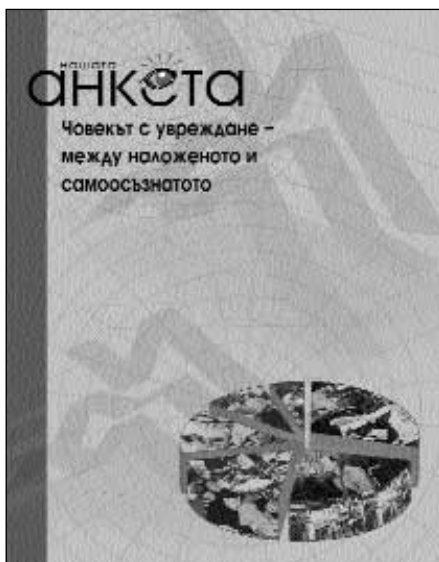
София 1407
Бул. Джеймс Баучер №76
БЪЛГАРСКИ МЛАДЕЖКИ ЧЕРВЕН
КРЪСТ
Тел.: (02)657185
Тел./факс: (02)656139
E-mail: youth@redcross.bg
Г-н Христо Паунов – Председател на БМЧК
Г-н Йордан Танковски – Директор на управление „БМЧК“

НАШАТА АНКЕТА

През 2000 г. Център за независим живот – София направи „Проучване на потребностите на хората с увреждания в България“. Публикуването на резултатите от тази единствена по рода си анкета е поредният ни издигнат глас в защита на човешките права на една десета от българските граждани, то е нашият начин да кажем онова, което смятаме, че е престъпление да се премълчава...

Представяме ви първите две брошури от поредицата „Нашата анкета“ – четиво, което ще заинтригува не само специалисти, но и широк кръг читатели.

Човекът с увреждане – между наложеното и самоосъзнатото

Наследената традиция по отношение на хората с увреждания е те да са „инвалиди“, обекти на обгрижване – без собствено лице, без лично мнение, без свободна воля...

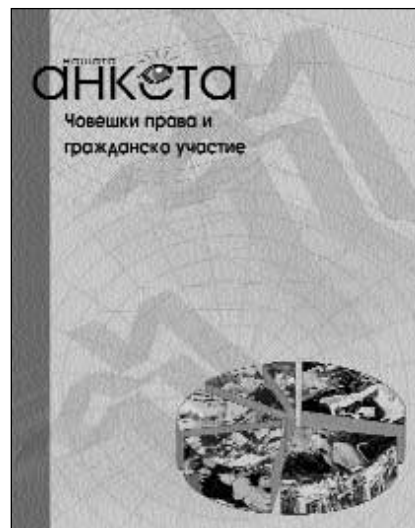
Образът на инвалида – такъв, какъвто и до днес ни го представят, се ражда преди около два века. А преди това, какво – имало ли е инвалиди или не?

Човешки права и гражданско участие

Човекът е единственият източник на всички човешки права, той е единственият носител на

всички човешки права и само той може да се разпорежда със своите човешки права... Всички човешки права започват и завършват с едно-единствено основополагащо право – правото всички останали права да се упражняват...

Брошурите са издание на ЦНЖ с финансовата подкрепа на Холандската организация за международно развитие и сътрудничество – Новиб. Разпространяват се безплатно.

Консултантски център към ЦНЖ – София предоставя услуги за независим живот на хора с физически увреждания в трудоспособна възраст от град София. За да ползвате услугите на консултантите ни, заповядайте при нас – бул. Христо Ботев № 36, вход от ул. Солунска, или ни потърсете на телефони 951 51 66 и 952 09 86. Адресът на електронната ни поща е cil-cc@bitex.com.

За ваше улеснение търсете Жени, която бързо ще ви ориентира как да стигнете до това, което ви интересува.

С финансовата подкрепа на Холандската организация за международно развитие и сътрудничество – Новиб и Комисията за демокрация към Посолството на САЩ в България

Financed by the Netherlands Organisation for International Development Cooperation – Novib and Democracy Commission

Отговорен редактор:
Валентина Воденичарова

Без-отговорен редактор:
Вера Младенова

Предпечат и печат:
Офис Маркет ЕООД
Тираж 1000.
Разпространява се
безплатно.

Център за независим живот

София 1000, ул. Гургулят № 2
тел./факс: (02) 98 98 857, 98 11 548,
98 05 839, e-mail: cil@bitex.com